

sagsbehandlingstid, også her i landet, selv mangler kapacitet til at behandle sagerne inden for en rimelig tid. Det er ikke mindst et problem for de nye medlemslande, hvor der ikke er en lang tradition for respekt for menneskerettigheder og tillid til retssystemet.

En af årsagerne til den kraftige stigning i antallet af sager er uden tvivl udvidelsen af Europarådets medlemskreds. I 1950 var vi 14 medlemslande. Nu omfatter Europarådet næsten hele Europa med 41 medlemslande. Her ved 800 millioner mennesker har nu adgang til at indbringe sager for domstolen, og de nye medlemslande har i vidt omfang en anden politik og social baggrund og infrastruktur end de gamle medlemslande. Det er vigtigt at fastholde Europarådets identitet i denne sammenhæng. Europarådet er faktisk en succes, og det er ikke så lige til at leve op til den succes.

En anden grund til stigningen i sagsantallet kan være en stigende tendens til at bruge Menneskerettighedsdomstolen som en ekstra appelinstans.

Europarådets vigtigste udfordring er derfor at konsolidere Menneskerettighedsdomstolens virksomhed, så den kan behandle den store sagsmængde inden for rimelig tid. Domstolen har selv nedsat et internt udvalg med henblik på at foreslå rationaliseringer i proceduren; det er meget velkomment, men som domstolens præsident har gjort det klart, er det næppe et problem, der kan løses alene ved rationalisering.

Danmark gør sammen med de øvrige nordiske lande en stor indsats for at skaffe domstolen yderligere ressourcer. Vi har også tilbudt at stille personale til rådighed for domstolens sekretariat, og regeringen er indstillet på at fortsætte denne indsats. Målet må være, at vi kan få en effektiv og hurtigt arbejdende Menneskerettighedsdomstol i Europa. Det er nødvendigt, for at domstolen fortsat kan nyde den fornødne tillid hos borgere og retsinstanser, ikke mindst i de nye medlemslande.

På den baggrund skal vi være forsigtige med på nuværende tidspunkt at udvide domstolens arbejdsområde. Vi må først koncentrere os om at styrke institutionen.

Menneskerettighedsdomstolens virksomhed forudsætter, at der indgives en klage over krænkelse af menneskerettighederne, og en righoldig praksis supplerer i dag konventionens bestemmelser.

Herudover har Europarådets ministerkomité vedtaget en ny, hvad skal vi sige, proaktiv mekanisme til at overvåge medlemslandenes forpligtelser vedrørende demokrati, menneskerettigheder og retsstatsprincipper. Hvert år gennemgår ministerkomiteen de enkelte medlemslandes forpligtelser for to udvalgte områder og kommer om nødvendigt med anbefalinger til medlemslandene.

Også Europarådets uafhængige komité mod racisme, ECRI, og kommissæren for menneskerettigheder, som indledte sin virksomhed ved dette års begyndelse, udøver en sådan proaktiv virksomhed på menneskerettighedsområdet. Regeringen er selvsagt indstillet på at se nøje på eventuelle muligheder for at styrke også disse institutioners virksomhed.

Det gælder også Europarådets 175 øvrige konventioner, hvoraf mange er af stor betydning for beskyttelsen af menneskerettighederne.

Inden jeg vender mig til en omtale af Europarådets parlamentariske forsamling, vil jeg gøre den ekstra bemærkning til et specielt spørgsmål om ressourcer til domstolen, at de ressourcer, domstolen har brug for, er virkelig småpenge i forhold til det, der står på spil her.

En effektiv, hurtigt arbejdende Menneskerettighedsdomstol kan få stor betydning for den praktiske gennemførelse af menneskerettighederne især i de nye medlemslande, og det skulle være muligt at skaffe de i virkeligheden ret få midler ekstra, der skal til for at sikre domstolens forsvarlige virksomhed.

Lad mig også nævne Europarådets parlamentariske forsamling, der gør en betydelig og effektiv indsats ikke mindst for at medvirke til de nye medlemsstaters omstilling til demokrati og respekt for menneskerettighederne, men også ved at holde øje med andre medlemsstater, der har alvorlige problemer med menneskerettighederne.

Den danske delegation er helt i front på dette område, og jeg vil gerne på regeringens vegne takke for denne store indsats og udtrykke min forhåbning om, at den vil blive fortsat, hvad jeg er sikker på den bliver. Udenrigstjenestens støtte til delegationen vil naturligvis fortsat stå til rådighed.

Som jeg nævnte til indledning, er det i overmorgen 50 år siden, den europæiske menneskerettighedskonvention blev undertegnet i Rom. Det højtideligholdes ved en ekstraordinær ministerkonference i Rom, som skal drøfte de institutionelle rammer for beskyttelse af menneske-